

Гориничі в дослідженнях білоруса Веренича

Село Гориничі описане білоруським вченим-лінгвістом В'ячеславом Вереничем у книзі «Палескі архів». На його прохання, обстеження тут провів у травні 1981 року вчитель Невельської восьмирічної школи Дубновицький Сергій Олександрович. Назва села пояснюється просто: село розміщене на горі, на підвищенні.

У минулому селяни належали поміщикові Петру Младеновському. Вони підтримували дружні стосунки із жителями Семехович, Омита, Прикладник, а жителів Невля недолюбливали.

До Першої світової війни тут було 17 наділів селянських та 1

шляхетський - Чугаєвського Онуфрія. Дослідник детально описує, як ділилися ці наділи, якої величини вони були, називає прізвища, імена власників і навіть їхні прізвиська

У Гориничах тоді жили селяни із прізвишками Баки, Рогачі, Шоломи, Горці, Павуки, Солов'ї, Лейбуки, Бруквинюки, Литвинюки. Рід Чугаєвського Онуфрія називали Бояре, бо «був у долі з паном».

Записана історія прізвиська Дороніна Іллі, якого прозивали Шабас. Його батько був із Комор. Якось у суботу він зайшов у «лавку» єврея, а той вигнав його із криком: «Шабас, шабас!» Так до родини, пояснює автор

книги, причепилося дане прізвисько. Нові роди Горинич – Секидин та Калюта. Чоловіки з такими прізвищами прийшли сюди в прийми.

Дослідник подає 36 топонімів села. Наприклад, описує пасовище Супільники. Це - спільна земля, де пасли корів жителі Горинич та Невля. Цікаві топоніми села: Лопушка, Довжиця, Шкарабовка та ін.

Допомогу в дослідженні надав Доронін Олександр Ілліч, із вуличним прізвищем Цирик, 1907 року народження, неграмотний. Він 9 місяців воював на фронті, був поранений і повернувся в рідне село.

(За матеріалами сайту "Заріччя")